

HƯỚNG TỚI PHÍA TRƯỚC

Ths. Đồng Thị Nga-Bộ môn QTKD

Kính thưa hội nghị!

Tôi lấy tiêu đề phần tham luận của mình là Hướng tới phía trước, bởi vì phía trước còn rất nhiều điều bí ẩn và lôi cuốn. Để khám phá những điều bí ẩn ấy, không có cách nào khác là phải dày công luyện rèn, học hỏi và vượt qua chính mình.

Trở thành sinh viên của trường Đại học Dân lập Hải phòng, đối với tôi cũng đã là một điều đặc biệt. Còn bây giờ, tôi lại là người đặc biệt hơn với học vị thạc sĩ. Tôi nói như vậy bởi vì những người đã sinh ra tôi, đã biết tôi khi mới lọt lòng đều không nghĩ là tôi sống được chứ đừng nói đến học hàm học vị này nọ.

Là sinh viên của trường tôi được bao bọc bởi một tình thương vô hạn của thầy cô, của bạn bè. Từ khi vào trường tôi không còn biết đến những nỗi buồn của sự cô đơn, của sự ghẻ lạnh trước đây. Mẹ tôi đã thôi không khóc nữa mà thay vào đó là những nụ cười, đôi khi cũng chưa trọn vẹn nhưng đã có phần thanh thoi. Đáp lại ân tình đó tôi đã gắng hết sức mình.

Tốt nghiệp loại giỏi và trở thành giảng viên. Tôi biết rằng ước mơ cháy bỏng của mẹ tôi, của tôi đã trở thành hiện thực chính nhờ ngôi trường này. Nhưng dừng lại ở đây ư? Không thể! Tôi lại tiếp tục dấn mình vào một cuộc chiến mới.

Thật may mắn cho tôi, lúc đó nhà trường có chương trình liên kết đào tạo với trường Đại học HELP của Malaysia. Và xuất học bổng đào tạo thạc sĩ duy nhất năm đó thầy Hiệu trưởng đã dành cho tôi. Cho đến bây giờ, tôi vẫn thấy, hình như từ khi tôi gặp được thầy Trần Hữu Nghị cho đến nay tôi toàn gặp may. Thầy Hiệu trưởng cũng như cán bộ giảng viên nhà trường muốn chứng minh một điều rất lớn lao cho cả thế giới biết rằng: Đằng sau cuộc chiến tranh là sự trỗi dậy không gì ngăn cản được của những mầm xanh, và tôi là một minh chứng.

Vậy tôi phải làm gì và làm như thế nào?

Với vốn tiếng Anh ít ỏi ban đầu, với thời tiết nắng nóng kinh khủng, nhiều khi nhiệt độ lên tới 38-39 độ, không khỏi có lúc tôi tưởng như không vượt qua được. Ở nhà, tôi còn được mẹ chăm sóc, mẹ nấu cho tôi ăn những món tôi thích, mẹ đun nước lá tắm cho tôi, còn sang đây tôi chỉ có một mình. Nhưng những lời dặn trước khi lên đường của mẹ tôi, của thầy Nghị, những ân

tình của thầy cô, bạn bè đã trao gửi cho tôi lại vang lên và tôi lại tự nhủ: Mình vẫn là người may mắn, cần cố gắng hơn, cố gắng hơn, đừng gục ngã.

Hai năm sau, tôi đã được thay học vị đứng đằng trước tên mình bằng chữ Ths. Sang dự lễ nhận bằng thạc sĩ của tôi, mẹ tôi lại khóc. Nhưng lần này là tiếng khóc của một cảm xúc ngọt ngào mà không phải ai cũng có được. Còn tôi thì cười, những nước mắt cũng ứa ra.

Tới đây, tôi thấy mình cần phải tiếp tục cố gắng để hoàn thiện mình. Tôi thấy không được phép dừng lại, mà tiếp tục phải hướng tới phía trước để đi, cho dù có khó khăn đến đâu. Nhưng có đi là đến.

Cuối cùng, tôi xin kính chúc hội nghị thành công tốt đẹp. Chúc cho chặng đường 10 năm tiếp theo trường ta sẽ đạt được mục tiêu và sứ mệnh đề ra. Một lần nữa xin kính chúc sức khỏe các vị đại biểu.

Tháng 3/2011